

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 354/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 527/2008, ako aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 24 CoE 36/2013 a uznesením z 19. septembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., odmieta ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. decembra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 527/2008 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“), ako aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 CoE 36/2013 a uznesením z 19. septembra 2013 (ďalej len „napadnuté konanie“ a „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkovi úver, pričom poskytnuté peňažné prostriedky bol dlžník povinný vrátiť podľa podmienok dohodnutých v úverovej zmluve. Na zabezpečenie úveru bola priamo v úverovej zmluve dojednaná rozhodcovská doložka, ktorou bola v prípade sporu medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“).

Z dôvodu, že dlžník svoje záväzky vyplývajúce mu z predmetnej úverovej zmluvy dobrovoľne neplnil, tieto sa voči sťažovateľke stali splatnými a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka na základe rozhodcovskej doložky iniciovala začatie rozhodcovského konania pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom, ktorého rozhodcovský rozsudok sa tak stal exekučným titulom, na podklade ktorého sťažovateľka iniciovala začatie exekučného konania.

Potom, ako okresný súd v začatom exekučnom konaní poveril sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučného konania, uznesením okresného súdu bola exekúcia ex offo vyhlásená za neprípustnú a následne zastavená.

Na základe odvolania sťažovateľky bolo uznesenie okresného súdu potvrdené napadnutým uznesením krajského súdu ako vecne správne.

Sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu v obsírnej argumentácii namieta, že postupom okresného súdu a krajského súdu boli porušené ňou označené základné práva podľa ústavy a charty a právo podľa dohovoru, pričom k ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že uvedené súdy veci nesprávne právne posúdili z hľadiska vnútroštátnej právnej úpravy v interakcii s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj „smernica Rady“), pretože podľa sťažovateľky sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s tým, prečo dojednanie rozhodcovskej doložky v úverovej zmluve, považovali za neprijateľnú podmienku, a v tomto smere podľa sťažovateľky súdy nerešpektovali ani jej návrh na prerušenie konaní na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie na podanie výkladu pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte danej veci.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, eventuálne porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Súčasťou sťažnosti je aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu podaný podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky

č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v súvislosti s prípravou na predbežné prerokovanie sťažnosti zistil, že 19. decembra 2013, teda v ten istý deň ako bola podaná táto sťažnosť, bola ústavnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľky vedená pod sp. zn. Rvp 23672/2013, ktorou žiadala o vyslovenie porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením, ako aj porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1

Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením, zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu a krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie. Zároveň žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj úhrady trov konania.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol.

Porovnaním sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 23671/2013 a sp. zn. Rvp 23672/2013 ústavný súd zistil, že nimi sťažovateľka namieta postupy a uznesenia okresného súdu a krajského súdu v totožných súdnych (exekučných) konaniach a žiada v nich vysloviť porušenie tých istých práv, priznať rovnakú výšku finančného zadosťučinenia a priznať úhradu trov konania. V sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 23672/2013 navyše sťažovateľka žiada vysloviť porušenie aj ďalších práv vyplývajúcich z ústavy, resp. z dohovoru a zrušiť aj rozhodnutie okresného súdu.

Z uvedeného vyplýva, že v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 23671/2013 vystupujú identickí účastníci, je identický predmet konania a sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv vo vzťahu ku konaniu a rozhodnutiu okresného a krajského súdu, o ktorom už ústavný súd rozhodol svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS 318/2014 z 5. júna 2014. Inými slovami, sťažovateľka sa domáha toho, aby ústavný súd konal vo veci, o ktorej už raz právoplatne rozhodol, bez toho, aby sa zmenili podmienky konania. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2014